

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.066/2020/9.

A felperesek:

I. rendű I.r. felperes neve (címe)

II. rendű II.r. felperes neve (címe)

A felperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Fekete Gábor ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ügyvédi iroda neve (Dr. Kókai Gábor ügyvéd, címe)

A per tárgya:

Kártérítés és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

(város 1 neve)-i Törvényszék 14.M.70.016/2020/19.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

I-II. rendű felperes, 14.M.70.016/2020/23.

Í T É L E T

A Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben, az alábbiak szerint megváltoztatja.

Az alperes által az I. rendű felperesnek fizetendő sérelemdíj összegét felemeli 4 500 000 (négymillió-ötszázezer) forintra.

Az alperes által a Magyar Államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 335 537 (háromszázharmincötezer-ötszázharminchét) forintra, az állam által előlegezett költség összegét pedig 388 870 (háromszáznyolcvannyolcezer-nyolcszázhetven) forintra felemeli.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 297 107 (kettőszázkilencvenhétezer-százhet) forintban, az állam által előlegezett és az állam terhén maradó költséget pedig 331 259 (háromszázharmincegyezer-kettőszázötvenkilenc) forintban állapítja meg.

Az alperes I. rendű felperes részére történő perköltség fizetésére kötelezését mellőzi, és megállapítja, hogy az I. rendű felperes keresetéhez kapcsolódóan az I. rendű felperes és az alperes az elsőfokú eljárással kapcsolatos perköltségét maga viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 32 700 (harminckettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ezt meghaladóan a felek a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

A feljegyzett 322 400 (háromszázhuszonkétezer-négyszáz) forint másodfokú eljárási illetékből 120 000 (egyszázhuszezer) forintot az alperes köteles megfizetni az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak. Az ezt meghaladó 202 400 (kettőszázkettőezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az 1964-ben született I. rendű felperes 2015 októberétől állt az alperes alkalmazásában karbantartó munkakörben.

[2] Sorsszerű megbetegedésként magas vérnyomása, cukorbetegsége, szemészeti megbetegedése, obesitása, jobb alsó végtag problémája állt fenn.

[3] 2016. október 4-én munkahelyi balesetet szenvedett, amely az alperes több munkavédelmi szabályszegésének, illetve az egészséges és biztonságos használatra alkalmatlan tárolókocsi meghibásodásának volt a következménye.

[4] Az I. rendű felperes a baleset során a jobb kéz IV-V. kézközépcsont közeli végtörését, a keresztcsont bal oldalának törését, jobboldali csípőlapát törését, a szeméremcsont ízület szétválását, a jobboldali sípcsont belső büttyének törését, a baloldali sípcsont külső büttyének törését, a baloldali szárkapocscsont törését, a baloldali sípcsont belső perem kiszakadását, középső ujj végperc vágott sebzését, jobb alkar vágott sebzését, bal alkar horzsolásos sérülését, jobb alkar és kéz zúzódását szenvedte el.

[5] A balesetet követően a (megye neve) (kórház neve) Kórházba került, majd onnan mentőhelikopterrel a (város 2 neve)-i (utca neve) utcai Kórház-Rendelőintézet és Baleseti Központba szállították, mivel vallási meggyőződése miatt a (város 1 neve)-i egészségügyi intézményben várható kezelési körülményeket nem vállalta. 2016. október 6-tól 2017. január 25-ig folyamatosan kórházi ellátásban részesült, majd otthonába bocsátották, 2017. október 30-a és 2017. november 25-e között azonban ismét kórházi ápolásra szorult rehabilitáció miatt.

[6] Az I. rendű felperesnek a lábadozás ideje alatt szüksége volt új ruházatra, különböző gyógyszereket szedett, gyógyászati segédeszközöket vett igénybe, gyógykészítményeket használt, újságokat olvasott, rejtvényt fejtett, táppénzes papírjait postai úton közölte az alperessel.

[7] A balesetből kifolyólag mozgásában korlátozottá vált, jobb combizomzata sorvadt, derékmozgása, jobb csípő mozgása kis fokban beszűkül, jobb térde instabil, kétoldali

degeneratív térdelváltozása van. Állapota kialakult, abban további javulás nem várható. Össz-szerkezeti szempontból a balesetből eredő mozgásszervi egészségkárosodása 11 %.

[8] A rehabilitációs tornához nem megfelelő az I. rendű felperes hozzáállása, nem kielégítő az aktivitása, szakorvosi javaslat ellenére nem hagyja el a segédeszközeit, a térdvédőit, mankóit. Annak ellenére, hogy járása már 2017. november 23-án rövid távon könyökmankó és csak jobb oldali térdortrézis használata mellett stabil volt, állandó jelleggel használja segédeszközeit, a két mankót és két térdortrézist. Mindezek hátráltatják az izomzata erősödését. Jelenleg legfeljebb jobb oldali térdrögzítő használata és egy bot használata lenne szükséges a hosszú távú járáshoz.

[9] Mozgáskorlátozottsága miatt helyváltoztatása nehezített, guggolással, térdeléssel, emeléssel, cipeléssel, fizikai terheléssel járó tevékenységet nem, vagy csak nehezen tud végezni, hosszabban ülni, állni nehezen tud. Nehéz és közepesen nehéz fizikai munkavégzésre alkalmatlan, az alperesnél betöltött munkaköréből eredő feladatait nem tudná ellátni. Kizárólag könnyű fizikai vagy szellemi munkavégzésre alkalmas. Tömegközlekedésben részt vehet, segítőre, kísérőre azonban szüksége van, de rövid távon kísérő nélkül is képes tömegközlekedésre.

[10] A II. rendű felperes az I. rendű felperes házastársa. 2004 óta ismert és kezelt magas vérnyomás betegségben szenved, 2010 decembere és 2020. márciusa között több alkalommal rosszindulatú daganatot állapítottak meg nála, műtéteket végeztek rajta, kemoterápiában és sugárkezelésben részesült. Az onkológus kímélő életmódot javasolt számára. 2019 áprilisában III. stádiumú szívelégtelenség és romló bal kamra funkció miatt peacemaker beültetésre került sor.

[11] A II. rendű felperes az I. rendű felperest kórházi kezelése ideje alatt látogatta, a (város 2 neve)-re történő utazással 30 060 forint költsége merült fel. Az I. rendű felperest otthonában tisztálkodásban, hosszabb távú tömegközlekedésben támogatja. Ugyanakkor a II. rendű felperes is az I. rendű felperes támogatására szorul onkológiai kezelést igénylő és szívbetegségei miatt.

A kereset és az ellenkérelem

[12] Az I. rendű felperes módosított keresetében 298 669 forint kártérítés, havi 15 000 forint kártérítési járadék és 8 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperesnél munkahelyi balesetet szenvedett, amellyel összefüggésben különböző kiadásai merültek fel, az élelemfeljavítással és laktózérzékenységgel kapcsolatos kiadásai a jövőben is jelentkezni fognak, illetve a balesetből eredően egészségi és társadalmi, szabadidős tevékenysége korlátozottá, családi kapcsolatainak ápolása nehezítetté vált, otthoni szokásos teendői ellátása pedig ellehetetlenült.

[13] A II. rendű felperes az alperest 30 060 forint kártérítés és 2 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Igényeit arra alapította, hogy a munkahelyi balesettel összefüggő kórházi kezelések idején az I. rendű felperes látogatásával összefüggésben költségei merültek fel, illetve az I. rendű felperest mindenben segítenie kell, a korábban általa végzett otthoni teendők rá hárulnak, amely többlet teher lelkileg is megterhelő számára, ugyanis saját maga daganatos és szívbetegelességgel is küzd.

[14] Az alperes ellenkérelme a felperesek keresetének elutasítására irányult. Elsődleges álláspontja szerint a kárt kizárólag az I. rendű felperes elháríthatatlan magatartása okozta. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy nem kell megtérítenie a kárnak azt a részét, amelyet kizárólag a munkavállaló vétkes magatartása okozott. Az előbbieken túl kétségesnek találta, hogy az alkalmazását megelőzően már csökkent munkaképességű felperes a balesettel összefüggésben további munkaképesség-csökkenést szenvedett volna, valamint a vagyoni kár összegét okiratok hiányában bizonyítatlannak, a sérelemdíj iránti igényt rendkívül eltúlzottnak tartotta. Az I. rendű felperes közrehatására figyelemmel kármegosztást is indítványozott. Utalt továbbá arra, hogy a II. rendű felperes látogatással kapcsolatos költségei azért nem terhelhetők rá, mert az I. rendű felperest kifejezett kérése miatt nem (város 1 neve)-n kezelték. A II. rendű felperes sérelemdíj iránti keresetét jogalapjában is bizonyítatlannak vélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[15] A (város 1 neve)-i Törvényszék a 14.M.70.016/2020/19. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 77 861 forint kártérítést és 3 000 000 forint sérelemdíjat, a II. rendű felperesnek pedig 1 000 000 forint sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Rendelkezett a le nem rótt eljárási illeték és az állam által előlegezett költség, továbbá a perköltség viseléséről is.

[16] Értékelve a felperes munkahelyi balesettel összefüggő egészségkárosodását, az előbbiek okán történt többszörös és hosszas kórházi kezeléseket, az ebből eredő, családi életben, háztartási teendőkben történő részvétel átmeneti kizártságát, de az I. rendű felperes nem kellően együttműködő hozzáállását, a lelki sérülés bizonyítottságának hiányát, illetve azt is, hogy a felperes rövid távon kísérő és két mankó nélkül tud közlekedni, tömegközlekedésben részt venni, arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű felperes testi épséghez való jogának megsértésével és annak következményeivel 3 000 000 forint sérelemdíj áll arányban.

[17] A II. rendű felperes (város 2 neve)-i látogatással kapcsolatos költségigényét azért tartotta megalapozatlannak, mert az a körülmény, hogy az I. rendű felperest (város 2 neve)-n kezelték, kizárólag az I. rendű felperes vallási meggyőződése okán előterjesztett kérelmén alapult, egyébként a (város 1 neve)-n történő ellátásának nem volt akadálya, illetve e kár bekövetkezése a károkozás idején a munkáltató számára nem volt előre látható. Bizonyítottnak látta ugyanakkor a II. rendű felperes I. rendű felperes balesetével összefüggésben felmerülő,

különösen a magán- és családi életében megragadható személyiségi jogsérelmét, mellyel 1 000 000 forint sérelemdíjat talált arányosnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes kötelezését kérték az I. rendű felperes részére további 3 000 000 forint sérelemdíj, a II. rendű felperes részére pedig 30 060 forint kártérítés és további 1 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére. Perköltségigényt is előterjesztettek.

[19] Az I. rendű felperes arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a baleset következtében nem tudott személyes kapcsolatot tartani szüleivel, akik közül édesapja időközben elhalálozott, és nem volt módja arra, hogy méltó módon elbúcsúzzon tőle életében. Mindez megviselte a lelki állapotát. Véleménye szerint nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy mozgási és közlekedési nehézségei miatt beszűkült számára a szabadidő eltöltésének a lehetősége, a korábbiaktól eltérően ugyanis már nem tud feleségével gyógyfürdőkbe, kirándulni járni. Szintén elmaradt annak sérelemdíj szempontjából történő értékelése, hogy a korábban szívből végzett társadalmi munkát már nem tudja elvégezni. Sérelmezte a rehabilitációhoz való nem megfelelő hozzáállásának értékelését, hivatkozva arra, hogy az orvostudomány által elvárt gyógyulási folyamat nem mindenki számára egyformán teljesíthető. Hangsúlyozta, azért nem tudta elhagyni a mankó használatát, mert anélkül többször elesett. Kifogásolta e körben, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzott mértékben alkalmazott kármegosztást, noha annak arányát nem is határozta meg.

[20] A II. rendű felperes a látogatási költséggel kapcsolatos igényével összefüggésben rámutatott, a vitatott orvosi ellátás egészségbiztosítási pénztári ellátás keretében történt, arról azonban a felperesek nem tehetnek, hogy (város 1 neve)-n nem vállalták ezt a kezelést. A sérelemdíj körében utalt arra, az elsőfokú bíróság az ő esetében is alulértékelte a magán- és családi életben őt ért személyiségi jogsérelem kompenzálásához szükséges sérelemdíj összegét. Hangsúlyozta, rohamosan romló egészségi állapota mellett kellett és kell jelenleg is segítenie az I. rendű felperesnek a mindennapi tevékenységek elvégzésében. Kiemelte, a baleset következtében megszűnt a kiegyensúlyozott házaselethez fűződő joga, hiszen a balesettől kezdve másból sem állt évekig a napja, minthogy segítsen az I. rendű felperesnek a felgyógyulás érdekében. A baleset óta gyakorlatilag megszűnt a pihenéshez való joga, a szabadidő, mint fogalom megszűnt számára, a korábbi szabadidős tevékenységekre nincs lehetősége.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelme lényegében az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Perköltségigényt is előterjesztett a fellebbezési eljárással kapcsolatban.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelte azokat a körülményeket, amelyek figyelmen kívül hagyását az I. rendű felperes a sérelemdíj vonatkozásában kifogásolt. Kiemelte, a felperes képes önállóan, kísérő, két mankó nélkül is részt venni a

tömegközlekedésben, erre figyelemmel a fellebbezésben előadott utazási nehézségek, illetve az ezzel összefüggésben elmaradt családi és szabadidős rendezvények, alkalmak nem bírnak relevanciával a sérelemdíj körében. Megjegyezte, az általa nem vitatott mindennapi tevékenységek elnehezülésén túl az I. rendű felperes nem bizonyított semmiféle többlet tényállást. Rámutatott, az, hogy az I. rendű felperes a sérelemdíj körében kívánja érvényesíteni a szülei házához történő eljutás nehézségeit, nincs összhangban az őt terhelő kárenyhítési, illetve kármegelőzési kötelezettséggel, ha ugyanis a (város 3 neve)-i vasútállomásról a szülői házhoz történő eljutás számára csak tömegközlekedéssel vagy taxival lehetséges, annak a költségeit magába foglaló járadékot igényelhetett volna ahelyett, hogy ezt a sérelemdíjban kívánja érvényesíteni. Kiemelte, az I. rendű felperes jelenlegi egészségi állapotának kialakulásában jelentős szerepet játszott az, hogy nem tartotta be az orvosi utasításokat.

[23] A II. rendű felperes utazási költségeivel kapcsolatban hangsúlyozta, a felperesek a saját döntésük alapján nem vették igénybe a (város 1 neve)-i egészségügyi ellátást, márpedig ennek költségeit nem háríthatják át az alperesre. További érvelése szerint a II. rendű felperes sajnálatos súlyos betegségeiből eredő életminőség-romlásának a kompenzálására magasabb összegű sérelemdíj megfizetésére nem kötelezhető.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[24] Az I. rendű felperes fellebbezése részben alapos, a II. rendű felperes fellebbezése alaptalan.

[25] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – permegszüntetési és hatályon kívül helyezési ok fennálltának hiányában – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között – azaz az I. és a II. rendű felpereseknek járó sérelemdíj mértéke és a II. rendű felperes által igényelt kártérítés tekintetében – bírálta felül az alábbiak szerint.

[26] Az elsőfokú bíróság helyes hivatkozása szerint a sérelemdíj összegét a bíróságnak a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (3) bekezdése alapján kellett megítélnie. Eszerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egyösszegben határozza meg. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak az eset összes körülményeit mérlegelve kellett az I. és II. rendű felperesek sérelemdíj iránti igényét elbírálnia.

[27] Az I. rendű felperes alappal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem értékelte, a baleset következtében nem tudott személyes kapcsolatot tartani a szüleivel. Bár az elsőfokú ítélet indokolása tartalmaz utalást arra, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelemmel volt az I. rendű felperes családi életben történő részvételének átmeneti kizártságára, a szöveggörnyezetből azonban arra lehet következtetni, ezt az I. rendű felperessel egy háztartásban élő házastársára vonatkoztatta, ugyanis

összekapcsolta a háztartási teendőkben történő részvétel kizártságával is. Márpedig az I. rendű felperes orvosi és különösen kórházi bentfekvést igénylő kezelései őt nyilvánvalóan nemcsak a házastársával, hanem a szüleivel való kapcsolattartásban is akadályozták.

[28] Az elsőfokú ítélet utal az I. rendű felperes rövid távon történő tömegközlekedésének akadálytalanságára is, azt azonban nem indokolta, hogy a hosszú távú tömegközlekedésben való részvétel nehezítettségét hogyan értékelte.

[29] A perben az alperes nem vonta kétségbe, hogy az I. rendű felperes szülei (város 3 neve)-n élnek, ebből következően a (város 1 neve)-i lakos I. rendű felperesnek nyilvánvalóan valamilyen közlekedési eszközt igénybe kell vennie a szüleihez történő utazáshoz. Tény, hogy az I. rendű felperes ehhez nemcsak tömegközlekedési eszközt, hanem személygépjárművet is választhatna. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy az igazoltan több hónapos kórházi kezelések időszakában az I. rendű felperesnek sem tömegközlekedési eszköz, sem gépjármű használatára nem volt módja, és a kezeléseket követő hosszas lábadozás alatt is csak aránytalan erőfeszítés árán lett volna bármelyikre lehetősége. Ennyiben az I. rendű felperes nyilatkozata az általános élettapasztalattal mindenképpen egyező, az ezzel ellentétes alperesi utalás pedig azzal ellenkező. Emellett a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény és az ahhoz kapcsolódó szaktanácsadói nyilatkozat azt is igazolták, hogy a felperesnek hosszabb távon változatlanul szüksége van a tömegközlekedésben segédeszközök használatára, illetve kísérőre. A hosszabb távú tömegközlekedés tehát továbbra is nehézségekkel jár számára, ami életszerűen korlátozhatja őt ebben a tevékenységben.

[30] A családi élethez való jog magában foglalja a szülőkkel való kapcsolattartás jogát is, ennek időleges kizártsága, illetve hosszabb távú akadályoztatottsága a személyiségi jog sérelmét jelenti.

[31] Az I. rendű felperes azt is helyesen panaszolta fellebbezésében, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában nem történt utalás a szabadidő eltöltésének beszűkülésével kapcsolatos felperesi előadás értékelésére. Az előbbi okfejtés a szabadidő eltöltésének lehetőségére is irányadó, ugyancsak egyezik az általános élettapasztalattal ugyanis az a felperesi előadás, miszerint – legalábbis a kórházi kezelések idején és az azt követő lábadozás időszakában – a szabadidő eltöltésének szabadsága számára kizárt vagy erősen korlátozott volt. Önmagában az a körülmény, hogy az I. rendű felperes nem választhatta meg ebben az időszakban, hogyan tölti el a szabadidejét, személyiségi jogsérelmet eredményez számára annak bizonyítása nélkül is, hogy a balesetet megelőzően milyen szabadidős tevékenységeket végzett. E korábbi szabadidős tevékenységek bizonyítottsága a személyiségi jogsérelem mértékének emelésében játszhatna szerepet, a bizonyítás hiánya pedig azzal az eredménnyel járhat, hogy a bíróság ezt a körülményt nem súlyozottan veszi figyelembe.

[32] E körben lett volna figyelembe vehető a gyógyfürdőbe járás, a kirándulás, illetve a társadalmi munka végzésének akadályoztatottsága, amelyek értékelése – a felperes helyes hivatkozása szerint – elmaradt az elsőfokú bíróság részéről, bár az ezzel kapcsolatos felperesi állítások részbeni bizonyítatlansága miatt a sérelemdíj mértékét növelő tényezőként csak az alperes által elismert (civil szervezet neve)-ben végzett tevékenység akadályoztatottságát lehetett számításba venni.

[33] Nem osztotta az ítéltábla az I. rendű felperes azon hivatkozását, hogy a hiányos compliance-t az elsőfokú bíróság tévesen vette figyelembe, az elsőfokú bíróság ugyanis a beszerzett igazságügyi szakértői véleményből megalapozottan következtetett erre. Az igazságügyi orvosszakértő kompetenciájába tartozik annak eldöntése, az I. rendű felperes orvosi iratokkal igazolt adott állapotában milyen együttműködés lett volna elvárható tőle orvos-szakmai szempontból a rehabilitáció során. Az, hogy a mankó használata nélkül többször elesett, nem kell, hogy okszerűen maga után vonja azt a következményt, az I. rendű felperes teljesen elzárkózzon a segédeszközök szakorvos által javasolt elhagyásától.

[34] E körben rámutat az ítéltábla arra, hogy az I. rendű felperes nem megfelelő hozzáállása nem kármegosztást eredményez, így annak arányát sem kellett az elsőfokú bíróságnak meghatározni, hanem azt – az eset összes körülményi között – a sérelemdíj mértékét csökkentő tényezőként lehetett értékelni.

[35] Mindezeket figyelembe véve az ítéltábla az I. rendű felperest ért nem vagyoni sérelmekkel 4 500 000 forint sérelemdíjat látott arányban állónak szemben az elsőfokú bíróság által megállapított 3 000 000 forinttal, ezért a sérelemdíj összegét felemelte.

[36] A II. rendű felperes alaptalanul kifogásolta a kártérítés iránti keresete elutasítását. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az Mt. 167. § (1) bekezdésének második mondata szerint nem kell megtéríteni azt a kárt, amellyel kapcsolatban a munkáltató bizonyítja, hogy bekövetkezése a károkozás idején nem volt előrelátható. A baleset bekövetkezésekor ugyanis a munkáltatónak nem kellett azt előre látnia, hogy a felperes a (város 1 neve)-n felajánlott kezelést vallási okokból nem vállalja, illetve hogy nem tudnak (város 1 neve)-n számára elfogadható alternatív kezelési módot ajánlani, és ez hozzátartozójának a látogatással összefüggésben többetköltséget okoz. Ezért ez a kár – az elsőfokú bíróság helyes érvelése szerint – nem volt a munkáltató terhére róható.

[37] Nem osztotta az ítéltábla a II. rendű felperes sérelemdíj igényével kapcsolatos érvelését sem. Tény, hogy a II. rendű felperesnek rohamosan romló egészségi állapota mellett kellett segítenie az I. rendű felperesnek a mindennapi tevékenységekben és ehhez az átlagosnál lényegesen fokozottabb erőfeszítéseket kellett tennie. Nem vitatható, hogy ennek következtében életvitele elnehezült. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a II. rendű felperes egészségi állapotának romlása nincs bizonyítottan okozati összefüggésben az I. rendű felperes balesetével, így ennek az állapotnak a negatív változását és annak következményeit nem lehet a munkáltató terhére értékelni. A fokozott erőfeszítés kifejtésének szükségessége tehát csak részben hozható összefüggésbe a balesettel, túlnyomó részt annak eredője a II. rendű felperes saját sorsszerű megbetegedésében bekövetkező állapotromlás. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen azt értékelte a II. rendű felperes részére megítélt sérelemdíj tekintetében, hogy egy egészséges embert is megterhelő mértékű fokozott gondoskodást kellett volna ellátnia, illetve hogy az I. rendű felperes balesete miatt maga sem várhatott el az I. rendű felperestől ugyanolyan szintű támogatást és gondoskodást, mint a balesetből eredő mozgásszervi sérülések hiányában. Az e körülményekkel okozott magán- és családi élet sérelmével helyesen talált arányban állónak 1 000 000 forint sérelemdíjat, ezért az erre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatása nem volt indokolt.

[38] Az I. rendű felperes többször módosította keresetét. Az elsőfokú eljárásban a pertárgyérték szempontjából figyelembe veendő 298 669 forint vagyoni kárigény, havi 18 000 forint járadékigény (amelynek egy évi összege 216 000 forint) és 8 000 000 forint sérelemdíj igény alapulvételével a pertárgyérték 8 514 669 forint. Ehhez képest a másodfokú ítélet folytán az I. rendű felperes pernyertessége 54 %-os lett. A pernyertesség és pervesztesség közel azonos arányára tekintettel az ítéltábla a jelen ügyben alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp. 81.) § (1) bekezdése alapján mellőzte az alperes I. rendű felperes részére történő perköltség fizetésére kötelezését, megállapítva, hogy e felek az elsőfokú eljárással kapcsolatos perköltségüket maguk viselik. A II. rendű felperes vonatkozásában a pernyertesség-pervesztesség aránya az ítéltábla döntése következtében nem változott, ezért az ítéltábla etekintetben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[39] Az I. rendű felperes keresete tekintetében a 8 514 669 forint pertárgyértékből kiindulva az elsőfokú eljárási illeték összege 520 900 forint. Ebből az alperes 54 %-os pervesztessége tekintettel 275 853 forintot köteles megfizetni a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján. A II. rendű felperes esetében az 1 030 060 forint pertárgyértékből kiindulva – az alperes 49 %-os pervesztessége miatt – az alperes terhére 59 684 forint eljárási illeték esik. A két eljárási illeték együttes összege 335 537 forint, az ítéltábla ezen összeg megfizetésére kötelezte az alperest.

[40] Az állam által előlegezett 720 129 forint költségből az alperes az I. rendű felperessel szembeni 54 %-os pervesztessége arányában köteles 388 870 forintot megfizetni figyelemmel arra, hogy a szakértői díjak az I. rendű felperes kereseti kérelmeihez kapcsolódóan merültek fel.

[41] Minderre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező észben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

[42] Az I. rendű felperes a másodfokú eljárásban 50 %-os pernyertességet ért el, ezért a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján az I. rendű felperes és az alperes egymással szemben perköltség viselésére nem kötelesek. A II. rendű felperes azonban a másodfokú eljárásban 100 %-ban pervesztes lett, ezért az ítéltábla a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte őt az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM r. 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján 1 030 060 forint másodfokú pertárgyértékből kiindulva, arra is figyelemmel, hogy az alperes jogi képviselője áfa köteles. a

[43] A másodfokú eljárásban az I. rendű felperes keresetéhez kapcsolódóan 240 000 forint feljegyzett eljárási illeték merült fel. A másodfokú eljárásban az I. rendű felperes fellebbezési kérelme szempontjából az alperes 50 %-ban lett pervesztes, erre figyelemmel a le nem rótt eljárási illeték felét köteles megfizetni a rPp. 81. § (1) bekezdése alapján. A II. rendű felperes a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes lett, ezért az etekintetben felmerült 82 400 forint másodfokú eljárási illeték a II. rendű felperes személyes költségmentességére tekintettel az állam terhén marad a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján.

Szeged, 2021. január 12.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
Erzsébet s.k.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Zanóczné dr. Ocskó

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró